

като ни разбуди, сложи плъвата въ кѣта задъ вратата; седна на плъвата, като че е кокошка, кога мѣти и накара всички ни да стоимъ на плъвата подъ редъ, за да ни се залѣжаватъ кокошкитѣ, кога се разклопатъ.

Взехме да се изреждаме.

А вѣнъ се съмваше. Прѣзъ прозорчето, по чийто стѣкла бѣха нацвѣтѣли перести ледени цвѣтя, се назъркваше багреното небе на изтокъ. Пѣтлитѣ честѣха на разсъмване. Бѣ студено, че дърво и камъкъ се пука, ала баба Краса не зема отъ студъ сне веригата отъ камината, припаса едина край о коланъ, застана срѣдъ двора и съ другия край на веригата направи колело връзъ снѣга; скѣтка кокошки, гѣски и юрдечки, като имъ хвърляше съ шепа ечемикъ, стоялъ цѣла нощъ подъ камината.

Първи се спусна червения гащатъ пѣтель, послѣ — кокошкитѣ, че най-подиръ се заредиха и юрдечкитѣ, сѣкашъ и тѣ разбиратъ, че която клѣвне ечемикъ въ колелото, срѣдъ веригата — прѣзъ лѣтото ястрѣбъ немой малкитѣ ѣ да вдига и кокоша чума нѣма срѣдъ тѣхъ да дойде.

Нахранила птицитѣ — баба Краса запаса веригата, да ѣ бжде кръста якъ като желѣзо и се върна въ горницата; накара всички ни да се опашемъ съ веригата, да сме здрави като желѣзо и седна въ кѣта при собата, поука да ни поучи: никой изъ махалата днесъ да не излиза, че полѣза си, като малки, не знаемъ. — На лошъ полѣзъ цѣло лѣто полѣзания проклина, а клетва рано или късно постига човѣка . . .

Тѣй завърши нѣкога баба Краса своята поука и много години има отъ тогазъ, ала азъ сѣкашъ